

Ordføreren (Bertelsen [Hjørring Amts 5te Valgfreds]): Jeg skal først gjøre den Bemærkning overfor det ærede Medlem fra Frederiksværk (Holch), at han har misforstaaet mine Ytringer angaaende Høiesteret. Jeg udtalte, at Høiesteret har stor Ansæelse blandt Befolkningen, og at Befolkningen havde haft stor Tillid til Høiesteret, og at det var godt, naar Forholdet er saa, men at Befolkningen navnlig paa Grund af de politiske Forhold har mindre Tillid til vore Domstole og ogsaa til Høiesteret for Tiden, men om det er med eller uden Grund, tilføiede jeg udtryffeligt, vilde jeg ikke udtale eller sige Noget om. Dermed troer jeg ikke at jeg har gaaet Høiesteret for nær, og jeg tilføiede endvidere, saa at det ikke kunde misforstaaes, at det kun var Fakta, jeg refererede, og at jeg ikke kastede Stygge paa Høiesteret. Jeg sagde, man maa stræbe hen til at forandre dette Forhold, at Befolkningen kan faae samme Tillid til Domstolene og Retterne som tidligere, thi det er godt i et Land, naar Forholdene der ere saaledes, og det skal være min Afgt. saa vidt muligt at stræbe hen dertil.

Jeg skal dernæst gaa over til at omtale en Del af det, der er blevet udtalt af det ærede Medlem fra Viborg (Klein). Naar det ærede Medlem udtrykte sig saaledes, at det, jeg har sagt, i alt Fald om nogle enkelte Punkter, ikke var rigtigt eller i alt Fald mindre rigtigt — jeg husker ikke saa nøie Udtrykket — jeg vil nødig anvende stærkere Udtryk end de brugte. Hvis jeg havde indskrænket mig til angaaende Underændringsforslaget eller den Tilføining, som i det sidste Øieblik var kommen til den nye § 5, at erklære at det skulde blive taget under Overveielse inden 3die Behandling, havde det ærede Medlem ikke haft Grund til at udtale sig, og det er meget beklageligt at jeg ikke kom til at udtale dette, efter som jeg vil indrømme, at det ærede Medlem havde anmodet mig om at sige dette. Jeg glemte det imidlertid, men jeg skal herved erklære, at det er en Selvfølge, at dette Forslag skal blive taget under Overveielse inden Sagens 3die Behandling. Vi kunne faae Udvalgs møder i Morgen om dette Spørgsmaal, saa det behøver ikke at forhale Sagen. Men naar det ærede Medlem endvidere udtalte, at det har ikke foreligget til Behandling i Udvalget før den sidste Dag, da maa det vistnok noget bero paa en Misforstaaelse, efter som vi have opfattet det ærede Medlem noget anderledes i Udvalget, end han udtalte sig nu. Det er vel muligt, at vi ikke have opfattet det ærede Medlems Tanke, men jeg maa erindre det ærede Medlem om, at den her omhandlede

Paragraf, som angaar Erstatning til urigtigt Dømte, da havde en noget anden Plads; den var § 3, og som saadan behandlet i Udvalget, hvorefter fulgte §§ 4 og 5, som gave Regler for, paa hvilken Maade dette Erstatningsstraf tilligemed de andre skulle gjøres gjældende, og Udvalget gif den Gang ud fra, at det var ogsaa det ærede Medlems Mening, at Erstatningsstrafet for ustyldig Dømte skulde gjøres gjældende efter de samme Regler som Erstatning for uforstyldt Baretægtsfængsel, og at det ikke nu er Tilfældet, erfare vi nu først af det ærede Medlems Udtalelser. Grunden hvorfor jeg tænkte mig, at det ærede Medlem var uenig med os, og hvorfor han stillede sit Ændringsforslag, var denne, at det ogsaa skulde omhandle det store Spørgsmaal, hvorledes man vilde svække en Høiesteretsdom og gjøre den ugyldig; men det forvarede jeg mig imod ved min første Udtalelse ved at udtale det udtryffeligt. Hvad jeg har refereret angaaende dette Spørgsmaal, er i Overensstemmelse med de virkelige Forhold, og som det er gaaet til indtil det sidste Møde, da Udvalget gav Paragrafen en anden Plads. Paa Grund af, at Paragrafen fik en anden Plads, fik den den Tilføielse, for at det kunde ses, at Erstatningen for ustyldig Dømte skulde indtales efter samme Regler som for uforstyldt Baretægtsfængsel. Hvad angaar Spørgsmaalet om, at Erstatningen for ustyldig Dømte, skulde indbringes i ethvert Tilfælde for Lovgivningsmagten, da har det ogsaa været for i Udvalget, men Udvalget er kommet til det Resultat, at det skulde gjøres gjældende paa den Maade, her er foreslaaet. Kan Udvalget enes om, at man i hvert enkelt Tilfælde skal gaa til Lovgivningsmagten og vil optage en Bestemmelse derom, og det kan vinde den høiærede Justitsministers Bifald, skal jeg ikke have Noget derimod. Det er Noget, jeg kunde gaa med til, naar det ikke møder Modstand. Det er nok muligt, det kunde tiltale at gaa til Lovgivningsmagten i hvert enkelt Tilfælde, navnlig da vi til stor Tilfredsstillelse maa erkjende, at det er en meget sjelden Undtagelse, at Noget bliver urigtigt dømt. Naar jeg skulde have udtalt mig uforrett om § 8, idet jeg skulde have brugt strafbart i Stedet for retsstridigt, da tror jeg, det er rigtigt. Men det var en Fortalelse, idet jeg godt veed, der er Forskjel paa strafbart og retsstridigt. Jeg vilde have sagt: retsstridigt, men saavidt jeg erindre, kom jeg til at bruge Ordet: strafbart. Deri giver jeg det ærede Medlem Ret, og jeg takker ham, fordi han gjorde mig opmærksom derpaa, idet jeg saa kan rette det. Men naar det ærede Medlem